

különszám
Szívhang
Szerelem ellen
nincs orvosság

Alison Roberts
Legmerészebb álmaimban

Becky Wicks
Dzsungelkaland

Lilian Darcy
Magány ellen orvoss

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Alison Roberts, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2023

Eredeti címe: *The Shy Nurse's Rebel Doc* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Kis Z. Margit

© Becky Wicks, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2023

Eredeti címe: *Tempted by Her Hot-Shot Doc* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Klára

© Lilian Darcy, 2006 – Vinton Kiadó Kft., 2023

Eredeti címe: *The Life Saver* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Mészáros Éva

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2010)

Nyomtatásban megjelent: a Szívhang különszám 78. számában, 2023

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-653-1

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Alison Roberts

Legmerészebb álmaimban

1. FEJEZET

Az emlék úgy támadt rá, mint derült égből a villámcsapás.

Blake Cooper éppen lendületesen leszállt a motorjáról, és felhajtotta a sisakja napellenzőjét. A sydney-i Bondi Bayside Kórház személyzeti parkolójában állt. Le kellett volna vennie a sisakját, és kihúzni a csomagtartóból a kopott bőrtáskáját. Ehelyett szinte megdermedt. Keze mintha a sisak oldalához tapadt volna, tekintetét pedig mágnésesen vonzotta...

...az a sportkocsi ott szemben.

Egy csillogó, élénkpiros MG Roadster. Régi modell.

Naná, hogy piros! Egy játék autó, gigantikusan felnagyítva.

Az ő játék autója.

Blake öt éves korában kapott egy kisautót. Az édesanyja más használt holmival együtt egy végkiárusításon vette. Blake nagyon örült a kis Roadsternek, annak ellenére, hogy a festék helyenként lepattogzott róla, és egy kereke hiányzott.

Most is érezte az éles széleket ököibe szorított kezén – ahogy akkoriban gyakran, amikor a zsebébe rejtett autót szorongatta, ha valami rossz történt vele.

Blake halkán fújta egyet, hogy elűzze a rossz emlékeket. Annak is megvoltak a maga előnyei, ahogy felnőtt. Leszokott arról, hogy bármitől megijedjen, és ma már nem félt semmitől.

Ennek a kabriónak különben sem volt sok közös vonása gyerekkora kedvenc játékával. Blake fogadni mert volna, hogy a tulajdonosa egy vagyont költött a kipofozására. Ki lehet a büszke tulajdonos? Egy új alkalmazott? Vagy egy drága hobbikat kedvelő tisztí főrvos, aki ellenőrzést tart a Bondi Bayside-ban?

Blake ízléstelennek találta, ha valaki a saját kedvtelésére hatalmas összegeket pocsékol el. Ennek ellenére nem akarta elrontani a különleges érzést. Azt a belső örömet, amelyet egy váratlanul felbukkant emlék okozott.

Levette a bukósisakját, és a hóna alá szorította. A kora reggeli levegő tiszta és langyos volt. Blake még mindig a gyerekkori emlék hatása alatt állt, amikor éles sikoly rántotta vissza a valóságba jókora adrenalinadagot pumpálva a vérébe.

A sikoltás egyértelműen vészhelyzetre utalt.

– Segítség! Ó, istenem... Segítség!

A hang a betegeknek fenntartott szomszédos parkolóból jött. Blake hagyta, hogy a bukósisakja kicsússzon a hóna alól, az egyik kezével megragadta az oszlopot, hogy lendületet vegyen, és átugrott a korláton. Cowboycoizmájának sarka hangosan kopogott az aszfalton, ahogy a segélykiáltás irányába futott. A szeme sarkából látta, hogy mások is arrafelé rohannak, de ő ért oda elsőnek.

A nyitott kocsiajtó mellett álló fiatal nő nem tűnt sérültnek, de mintha kővé dermedt volna.

– Mi történt?

Blake benézett az autóba, és már nem is érdekelte a válasz. A gyereklésben lévő babának kék volt az ajka. Nem lélegzett.

A biztonsági övet az anya már kioldotta, így Blake megragadhatta a gyereket a hóna alatt, és a fejét megtámasztva kiemelhette. Néha a mozgás miatt a babák újra spontán lélegezni kezdenek, de a férfi már a kocsitól ellépve is érezte, mennyire ernyed a kicsi a karjában. Blake letérdelt, az alkarjára helyezte a gyereket, hátrafelé billentette a fejét, hogy szabaddá tegye a légutakat, és elkezdte a szájon át történő lélegeztetést.

A parányi mellkas megemelkedett, tehát nincsenek elzáródva a légutak. De továbbra sem volt reakció. Blake két ujjával óvatosan ritmikusan nyomkodni kezdte a mellkast, majd néhány másodperccel később újra levegőt fújta a baba tüdejébe.

A körülötte állók nyugtalanul kérdezték:

– Mi történt?

– Mióta nem lélegzik?

Az anya felzokogott.

– Tudtam, hogy valami nincs rendben. Ezért hoztam ide. Úgy tűnt, hogy elaludt útközben, de amikor bekanyarodtam a parkolóba...

– Hozzam a reanimációs kocsit?

Blake azonnal felismerte a hangot. Harriet Collins nővér volt az intenzív osztályon, de mellette a katasztrófaelhárítás országos szolgálatán belüli helyi csoport megalakításában is részt vett. A *Specialist Disaster Response*-csapat Blake életében is nagy szerepet játszott.

Most újra belefúj a baba tüdejébe, majd felemelte a fejét, hogy válaszoljon Harrietnek, miközben folytatta a szívmasszázst. Ekkor érezte, hogy valami megváltozott: izom-összehúzódásokat észlelt. A gyermek levegőt vett.

És még egyszer.

Blake felugrott.

– Nem kell a kocsi! – kiáltotta. – Minél hamarabb bevisszük, annál jobb.

Miközben beszélt, már a sürgősségi osztály legközelebbi bejáratához rohant. Ha gyorsan fut, kevesebb mint egy perc alatt eljuttatja a kis beteget az egyik tökéletesen felszerelt traumás szobába. Hallotta, hogy a kétségbeesett anya hangosan sír a háta mögött, de őt Harrietre bízta.

– Jöjjön velünk! – hallotta a nővér hangját. – Dr. Cooper tudja, mit csinál. Ő a legjobb...

Az anya válaszát is hallotta.

– De egyáltalán nem úgy néz ki, mint egy orvos...

– Szóval ma van az első napja itt, kedvesem?

– Igen, Mrs. Henderson – válaszolta Samantha Braithwaite az idős páciensnek.

– Szólítson Dottie-nak!

– Rendben, Dottie.

Samantha elmosolyodott, miközben gyakorlott szemmel ellenőrizte az infúzió csepegési sebességét. Kicsit visszavett belőle a műanyag csavar elforgatásával.

– Ez az első munkahelye? – kérdezte Dottie.

– Ó, nem... De már alig vártam, hogy a Bondi Bayside Kórházban dolgozhassak.

– Kellemes hely.

– Az bizony. Ha szerencséje van, olyan szobát kap odafent az osztályon, ahonnan láthatja a tengerpartot. Egy barátnőm, aki itt dolgozik, nemrég körbevezetett. Remek adottságai vannak az épületnek. Harriet egyébként az intenzíven dolgozik, ő szólt, hogy van egy üres állás. Azonnal jelentkeztem.

– Nem lehet könnyű itt a sürgősségi osztályon. Szörnyű dolgokat láthat nap mint nap. – Az idős hölgy vizenyős kék szemében aggodalom ült. – Biztos benne, hogy jó ez magának? Én nem bírnám elviselni.

Sam megnyugtatóan mosolygott.

– Évek óta dolgozom sürgősségi osztályokon, Dottie. A város több kórházában is megfordultam már. Imádom ezt a munkát. Persze néha nehéz, de életet mentünk meg.

– Aztán jövök én, elfoglalom egy ágyat, és semmi izgalmasat sem kínálok.

– Dottie, maga nagyon kedves. – Sam megszorította a kezét. – Kényelmesen fekszik? Kérjek több fájdalomcsillapítót?

– Nem... Addig nincs semmi bajom, amíg meg nem mozdulok. – Dottie felnyögött. – Milyen ostoba voltam, hogy eltörtem a csípőmet! Ha valaki elmúlt kilencvenéves, tudhatná már, hogyan kell óvatosan járni.

– Ilyesmi előfordul a legjobb akarat ellenére is. Maga egyáltalán nem ostoba. Ellenkezőleg, azt mondanám, hogy szellemileg nagyon is friss.

Sam tudta, hogy a többi páciensét is meg kellene vizsgálnia, de azok mind olyan esetek, amelyekre jelenleg kevesebb figyelmet kell fordítania. A hajléktalan épp kialudta az alkohalmámorát, a tinédzsert pedig csak megfigyelésre hozták be, amíg a vércukorszintje stabilizálódik. Mindketten

megnyomhatják a hívógombot, ha segítségre van szükségük. Dottie hangján azonban érezte, hogy az idős hölgy nagyon nyugtalan.

– Szeretné, ha felhívnék valakit, hogy maga mellett legyen? Egy rokont vagy barátot?

– Nem kell, a barátaim mind az idősek otthonában vannak. Nézhetem eleget őket, ha innen visszavisznek.

– Tehetek még valamit magáért?

– Egy csésze tea csodálatos lenne... és talán egy kis gyömbéres sütemény?

– Sajnálom, Dottie. Hamarosan bevisszük a műtőbe, és a gyomrának üresnek kell lennie.

Igen, most páni félelem villant fel a beteg szemében. Sam ismét megszorította a kezét, és ezúttal egy ideig nem engedte el.

– Minden rendben lesz – nyugtatgatta. – Ma már ez rutineljárásnak számít. Gyorsan talpra áll.– Sam mosolygott. – Nem lennék meglepve, ha hamarosan táncra perdülne.

– Ó, nagyon szerettünk táncolni, Bill és én.

– A férje?

Dottie bólintott.

– Igen, a harmadik. – Az idős hölgy Samre hunyorított. – Két próbálkozás után a harmadikkal megtaláltam a nagy szerelmet. Maga férjénél van, kedvesem?

– Nem... De még csak huszonnyolc vagyok.

– Én tizennyolc évesen álltam először az oltár elé.

– Ó! Ezek szerint vénlánynak kellene éreznem magam?

– Dehogy! Ma már minden más. Okos dolog, ha kivárja az igazit. Az első férjem odaveszett a háborúban, szóval az nem az én hibám volt. De a második! Na, azzal nagyon mellélőttem. Keresgélhettem volna kicsit tovább is. – Dottie szemének csillogása azt jelezte, hogy pillanatnyilag elfelejtette a félelmeit. – Maga nagyon csinos, kedvesem. Biztosan van egy rakás tisztelője.

Sam elmosolyodott.

– Milyen szép, régi kifejezés. Tisztelő! Volt néhány barátom, ha erre gondol. De mielőtt férjhez mennék, szeretnék még átélni pár izgalmas dolgot.

– Azért ne várjon túl soká, kedvesem! Nehogy aztán elszalassza az igazit!

– Ígérem, résen leszek. Most mennem kell, de később visszajövök, rendben?

Valóban rá kellett néznie a többi betegére is, bár lehet, hogy azért oldott kereket, mert Dottie érzékeny pontjára tapintott. Eddig miért is nem találta még meg Mr. Igazit? Dottie-nak igaza volt. Samantha klasszikus szépségnek számított. Hosszú szőke hajával, ragyogó kék szemével gyakran magára vonta a férfiak pillantását. Ám a szépsége keltette érdeklődés többnyire felszínesnek bizonyult, vagy csak egy, a számára elfogadhatatlan célja volt.

– Mielőtt eltűnne, kedvesem... Hozna gyorsan még egy ágytálat? A hólyagom rendetlenkedik.

– Természetesen, Dottie. Kell lennie egynek itt az ágy alatt. Meg is van! Várjon, segíték... Óvatosan kell lennünk, nehogy a lábát támasztó párna elcsússzon a helyéről.

Néhány perc múlva Sam elhagyta a fülkét, kezében ott volt a lezárt ágytál, amellyel a mosdó felé indult. Kikerült egy laboralkalmazottat, aki a kis kocsiját húzta maga után. Sam épp az ambulancia bejáratához ért, amikor kicsapódott az ajtó.

– Félre! – förmedt rá valaki.

A lány fejében megszólalt a riasztócsengő. Az éles kiáltást követően mentősökre számított, akik futólépésben tolnak be az épületbe egy hordágyat.

De csak egy magas, farmert és cowboycsizmát viselő férfi rontott be. Hullámos sötét haja a válláig ért. Egy kisbabát tartott a karjában. Holtsápadt, félelemtől tágra nyílt szemű fiatal nő loholt a nyomában, igyekezve lépést tartani vele. A nő mellett... Harriet? Harriet mit keres itt? Nem az intenzíven kellene lennie? Mindjárt kezdődik a műszakja.

Samnek nem sok ideje volt törnie a fejét a furcsa helyzeten. Nyilvánvalóan egy apa futott be karjában a gyerekével, hogy hozzáértő kezekbe adhassa. A lánynak természetesen ki kellett kerülnie őket. Oldalra ugrott – és nekisodródott a laborkocsinak. Az üveg kémcsövek csörömpölve potyogtak a földre, amelyeket a már levett, vérrel teli dobozka követett. A teteje felnyílt, és a

kémcsövek tartalma kiömlött a padlóra.

Sam elveszítette az egyensúlyát. Nem elég, hogy belegázolt az üvegcserepekbe, de az ágytál is kicsúszott a kezéből, nagyvonalúan szétterítve tartalmát a katasztrófa sújtotta helyszínen. Sam a babával rohanó pasas lába előtt landolt, és döbbenet meredt a káoszra.

A lármára több fej is feléjük fordult. A hosszú hajú pasas átugrott az ágytálon, megvetően hátrapillantott, de aztán rohant tovább a gyerekekkel a sokkszoba felé. A tekintetük mindenesetre egy szívdobbanásnyi pillanatra találkozott.

Milyen sötét szempár!

Hitetlenkedés ült benne, mintha nem értené, hogyan dolgozhat egy ilyen kétbalkezes személy ezen az osztályon. Biztosan kétség merült fel benne, hogy a gyerekén tudnak-e itt egyáltalán segíteni.

Aztán a férfi eltűnt.

Sam egyszerre észlelni kezdte a környezetében a hangokat. Mintha valaki feljebb csavarta volna a hangerőt.

- Mindenki távolabb! Ne lépjenek bele az üvegcserepekbe!
- Tudna valaki vödört és felmosó mopot hozni?
- Annyira sajnálom! Észre sem vettem magát... – A fiatal laborsegéd a könnyeivel küzdött.
- Én voltam a hibás, nem néztem hátra. Ne haragudjon!
- Menjenek tovább! – sziszegte a főnővér. – Útban vannak a takarítóknak.

A laborkocsis fiatal nő lehajtott fejjel elindult a folyosón. Időközben megérkezett a takarítószemélyzet, hogy elhárítsa a kárt. Sam felkapta az ágytálat, és sietve elindult a mosdó felé. Szeretett volna elbújni egy nyugodt sarokba, hogy kiheverje az iménti megaláztatást.

Amikor elhaladt a sokkszoba mellett, belesett az ablakon. Láta, ahogy Harriet átkarolja a zokogó anya vállát. A baba a vizsgálóasztalon feküdt, körülötte nyüzsögtek az ápolók és orvosok. Volt, aki egy parányi vérnyomásmérőt tett fel a beteg kis karjára, más a véroxigénszint-mérőt csippentette a mutatóujjára, egy harmadik az EKG elektródáit rögzítette az élettelennek tűnő kis testre. Különös módon az apa – aki úgy nézett ki, mintha épp egy rockkoncertről érkezett volna – ott állt a vizsgálóágy fejénél, ahol máskor az orvosok szoktak. Valaki odanyújtott neki egy fonendoszkópot.

Mi a nyavalya...?

Sam folytatta az útját. Kimosta az ágytálat az erre a célra szolgáló kádnál, majd a mosdó fölött kinyitotta a csapot, hogy alaposan kezet mosson. Nem sietett, sok folyékony szappant nyomott a tenyerére, rendesen lesikálta a kezét, és többször is tépett le papírt megtörölközni, hogy a folyamatot még tovább nyújtsa. A szegény laborsegédhez hasonlóan ő is a legszívesebben bőgött volna.

Ez volt az első napja az új munkahelyén. Természetesen azt szerette volna, ha a csapat ígéretes tagjaként mutatkozhat be. Most viszont biztosan mindenki csódtömögnek tartja. Legjobb esetben kétbalkezesnek. De hiszen szakképzett sürgősségi nővér vagy, a fenébe is! Álmából felébredtve is képes könnyedén megoldani kritikus helyzeteket, és nem volna szabad megriadt őzikeként félreugrania, csak mert valaki feléje csörtet, és ráfordul, mint egy véreb.

Sam nagy levegőt vett, és előrszegezte az állát. Dolga van. Várják a betegek, és indul is hozzájuk. Menet közben még bocsánatot kér a főnővértől.

– Nem a maga hibája volt – mosolygott rá Emily, aki már napirendre tért az eset fölött. – Szerencsétlen véletlenek sorozata. Láttam, hogy történt, és nem csodálkozom, hogy megijedt. Más körülmények között Blake nem ilyen ingerült, de most minden másodperc számított. A parkolóban élesztette újra a babát.

– Blake?

– Igen. Blake Cooper. Az egyik legjobb főorvosunk.

– Az kizárt...

– Tudom, mire gondol. De ha felveszi a fehér köpenyét, és összeköti a haját, egész másként néz ki. Majd figyeljen...

Ha rajta múlna, a jövőben messziről kerülne a fickót, gondolta Sam. Megsemmisítő pillantását még mindig magán érezte. Akkor is nyomasztotta volna, ha a gyerek apja, de akkor legalább

nem kellene újra találkoznia vele. De hogy az egyik főorvos előtt blamáta magát, ezt időbe kerül feldolgoznia.

– Hogy van a baba?

– Stabil az állapota. Vagy légúti fertőzése van, vagy valami szívproblémája. Ja, és Mrs. Henderson kérte magát. Mindjárt viszik a műtőbe, és szeretné, ha ott lenne mellette.

– Rendben. Megyek. És mi van a többi betegemmel?

– Az ügyeletes orvos a kijózanodott hajléktalant elbocsájtotta. A cukorbeteg épp reggelizik. Ő is nemsokára hazamehet. Nem kell aggódnia... – Emily elmosolyodott. – Mire visszajön Mrs. Hendersontól, egész sor új feladattal várom. Talán a gipszelőben meg a gyerekrészlegen, hogy a baleseti minden területével megismerkedjen.

Ahol nem leszek útban? – gondolta Sam, és nagy nehezen összehozott egy mosolyt.

– Remek, köszönöm.

Ez a nap is jól kezdődik!

Csaknem két órába telt, mire Blake úgy érezte, hogy a dolgok visszatértek a rendes kerékvágásba. Most fehér orvosi köpenyt viselt, amelynek felső zsebéből a vizsgálólámpája és a golyóstolla kandikált elő. A lenti zsebében a csipogója és a mobilja lapult. Rendezett kis lófarokban hordta a haját. A nyakában a fonendoszkópja lógott.

Vegyes érzelmek járták át, amikor a drámai reggeli munkakezdésre gondolt. Egyrészt örült, hogy a gyereknél nem igazolódott a szívprobléma gyanúja. A babának súlyos bronchiolitise volt, de a gyerekosztályon jó kezekbe került. Azt viszont nagyon bánta, és megbocsáthatatlannak tartotta, ahogy ráförmedt az útjába kerülő nővére.

Úgyhogy a megkönnyebbülés mellé büntudat is társult. Nem csoda, hogy az a szegény nő olyan ügyetlenül ugrott hátra. Egyébként még sosem látta itt az illetőt. Valószínűleg helyettesít, és nem szokott hozzá a sürgősségin jellemző kaotikus állapotokhoz. Blake amikor hallotta, hogy üvegek törnek össze, visszanezett a válla fölött. Attól tartott, hogy talán megsérült valaki. De nem tűnt veszélyesnek a helyzet, és csak annyit látott a nővérből, hogy szőke, a szeme ijedt, de ennél többet nem, mert az egyik kezével védőn eltakarta az arcát.

Hmm! Ugyanakkor feltűnt neki, hogy a körmeit nevetségesen festette ki. Piros pöttyös volt. Aki pöttyösre festi a körmét, az nem akar komolyan a sürgősségin dolgozni, ugye?

Emily az információs fal előtt állt, és épp aktualizálta a bejegyzéseket, amelyek azt mutatták, hogy melyik beteg milyen állapotban van.

– Jó napot, Em! – Blake megállt a nő mellett. – Köszönöm, hogy kiküldött valakit a parkolóba a sisakomért meg a táskámért.

– Meghálálhatja, ha megmondja, melyik beteg mehet haza ezek közül. Mit mond például az asztmarohamos hölgyről a hármásban? Az elmúlt órában a véroxigénszintje normális volt, de a beteg pánikol. Ahelyett, hogy az asztmasprayt használta volna, rögtön a mentőket hívta.

– Rendben, beszélek vele.

Blake elhaladtában benézett a sokkszobák üvegfalán, hátha lát valami izgalmas esetet. De a helyiségek üresek voltak.

Csengő gyerekkacagást hallott, és a közelben tartózkodókhöz hasonlóan megfordult. Mindenki mosolygott, mert ezen a helyen a gyerekek ritkán vidámak. Egy gurgulázva nevető kisgyerek száguldott ki a sarok mögül, nyomában egy nővér szaladt kinyújtott karral. Az ujjain a pöttyös körömlakk elárulta a kilétét.

A karcsú kezek elcsípték a szőkevényt, akinek a pelenkája félig lecsúszott, és akadályozta a menekülésben.

– Megvagy!

A kisiút szemlátomást nem zavarta, hogy fogságba esett. Kacagva ölelte át pufi kis karjával a nővér nyakát. Az cuppanós puszt nyomott a göndör hajú angyalka fejére, majd felegyenesedett, hogy visszavigye a gyerekrészlegre.

Hirtelen tudatára ébredt, hogy több szempár figyel, és a mosolya eltűnt. Aztán észrevette Blake

pillantását is, ettől pedig egyenesen elpirult.

Blake ezen a napon már másodszor érezte úgy, mintha derült égből villám sújtott volna le rá.

Reggel, annál az ominózus esetnél a nő keze félig eltakarta az arcát, így nem vette észre, hogy milyen...

Gyönyörű! A legszebb nő, akit valaha látott.

Napszíta világoszőke haj és ragyogó kék szem. Formás kis orr és telt ajak, mosolygásra és csókra termett száj...

Blake nem tudta levenni róla a szemét.

A nő magas és karcsú volt, egy modell, aki nővérnek álcázta magát. Egy Disney-hercegnő, akinek biztosan akad egy tiara és egy drága estélyi ruha az öltözőszekrényében. Blake meredten bámulta, ahogy a szépség a gyerekekkel a karjában elsietett. A kicsi átlesett a nő válla fölött, és pufók kezével Blake felé integetett.

– Ó, szegény lány! – mormolta Emily. – Ez nem az ő napja.

Blake nagy lélegzetet vett, és csak ekkor jött rá, hogy eddig nem vett levegőt.

– Ki ez?

– Samantha Braithwaite. Ma kezdett nálunk, a Sydney Centralból jött át. Kiváló referenciákkal rendelkezik, egyébként elvégezte a traumakezelés mesterképzését is.

Egy pillanatig csend volt, aztán Emilynek leesett, hogy Blake kérdésének és hangnemének jelentősége van.

– Ó, ne...! – sóhajtott fel. – Figyelmeztessen Samet a rossz hírnevére, kedves doktor úr?

Blake ártatlanul vigyorgott.

– Rossz a hírnevem?

Emily nevetett.

– Menjen a dolgára! Hogy a szabadidejében mit csinál, az nem az én gondom.

2. FEJEZET

– Jaj, Harriet, holnap nem mehetek be oda dolgozni!

Sam eltakarta az arcát a kezével.

– Butaság, minden rendben lesz.

– Biztos vagyok benne, hogy mindenki azt hiszi, idióta vagyok.

– Nem igaz, és ezt te is jól tudod.

Sam fogta a pohár bort, amelyet Harriet letett elé, és ivott egy kortyot. Jó, talán nem mindenki, de egyvalaki biztosan, és az illető nem csupán egy főorvos meg egyben a főnöke is...

Nem, ő a legcsodálatosabb, leglehengerlőbb férfi, akit valaha látott! Emilynek igaza volt: Blake Cooper másképp nézett ki orvosi köpenyben. Miközben Sam a szökevény kisleány után futott, Blake az információs táblánál állt. A haját a tarkóján kis lófarokba kötve viselte. A roksztárfürtjei most nem tudták elvonni a figyelmet arról, ami a legérdekesebb volt a markáns arcában: a szemérlől, amely olyan sötét volt, hogy a pupilláját szinte nem is lehetett látni. Fantasztikus szempár!

Vonzó és ellenállhatatlan...

Ugyanakkor képes valakit egyetlen pillantással megsemmisíteni. Mint például őt. Köszönhette mindezt egy szerencsétlen ágytálnak, amely egyenesen a férfi felé repült.

Sam a borospoharába bámult.

– Feltűnt már, hogy a chardonnay úgy néz ki, mint a vizelet?

Harriet hangosan felnevetett. A borozó vendégei a lenyűgöző tengeri kilátástól elfordulva kíváncsian rájuk néztek.

– Ne eméssz magad miatt! – mondta Harriet Samre mosolyogva.

– Nem tudok másra gondolni. Gyakorlatilag a Bondi Bayside sürgősségi főorvosához hozzávágtam egy teli ágytálat. Ott voltál. Láttad, milyen megvetően meredt rám.

Sam kétségbeesetten beletűrt a hajába, és ettől kibomlott néhány fürt a gondosan felcsavart kontyából. Kivette a hajgumit, és kiszabadította a többi haját is.

– Biztos vagyok benne, hogy holnapra már el is felejtí az egészet. És ha nem, akkor csak viccelődik rajta.

Sam ivott egy korty bort.

– Egyébként miért voltál ott?

– Hallottam, hogy valaki segítségért kiált a parkolóban. Aztán láttam, ahogy Blake átugrik a korláton, mint valami akcióhős. Nem gondolkodtam, hanem szó nélkül odafutottam. Olyan volt, mintha csapatedzés lett volna.

– De te nem is a sürgősségi osztályon dolgozol.

– Az SDR-csapatra gondoltam. Hiszen meséltem róla. Nem ez az egyik oka annak, hogy a városnak ezen a felén akartál dolgozni?

Sam bólintott. Régóta irigyelte Harriet önkéntes munkáját a *Specialist Disaster Response*-csapatnál, a kórház katasztrófaelhárítási szakemberekből álló csoportjánál. Sam rettenetesen vágyott rá, hogy árvíz, tűz vagy mondjuk földcsuszamlás esetén ott lehessen a segítségnyújtók első sorában. Olyan kihívásokra vágyott, amelyeket soha nem ismerhetne meg egy tökéletesen szervezett, biztonságos sürgősségi osztályon. A fejébe vette, hogy csatlakozik egy SDR-csaphoz. És mivel se nem tűzoltó, se nem mentős, kézenfekvő volt, hogy a Bondi Bayside Kórház sürgősségi osztályán dolgozzon, amely Sydney-ben a legnagyobb betegforgalmat bonyolítja, és saját SDR-csapattal rendelkezik.

És hirtelen megjelent egy hajszál a levesben.

– Blake is az SDR-csapatnál van?

– Ezt most komolyan kérdezed? Kezdetől fogva az ő projektje volt. Egyszer azt is megemlítette, hogy szeretett volna csatlakozni az Orvosok Határok Nélkül szervezetéhez. Már túl volt a kiválasztási folyamaton, és az első megbízatására várt, amikor az édesanyja agyvérzést kapott.

Azóta az asszonynak szüksége van a segítségére, így nem utazhatott el. Blake-et egy tűzoltó barátja elvitte a *USAR*-ba, és ekkor támadt az az ötlete, hogy alapítson egy SDR-csapatot a kórházon belül, amely nemcsak elsősegélynyújtásra képes, hanem bonyolultabb beavatkozásokkal is tud segíteni a helyszínen.

– Akkor az egyik alapító tagként te is vele egy időben vettél részt az *Urban Search and Rescue* tanfolyamán?

– Igen, alapos kiképzést kaptunk arról, hogy mit jelent a keresés és mentés városi vészhelyzetekben. Az ember megtanulja, hogyan találhat rá a katasztrófa áldozataira összeomlott épületekben. A legtöbb tűzoltó és mentős rendelkezik ezzel a kiegészítő képesítéssel, az orvosok és ápolónők viszont jóval kevesebben. De most már egyre gyarapodik a számuk. A *USAR*-tanfolyam a mi kórházi SDR-csapatunkban való részvételhez is kötelező. Blake most az egyik regionális *USAR*-oktató. Profi a helikopterről kötéllel történő mentésben is. Gondolkozom, hogy én is megcsináljam azt a képzést. Bár a csörlőn lógás idegen tőlem...

Sam bólintott, de a gondolatai már másutt jártak. Blake Cooper egyre izgalmasabb pasinak tűnt. A férfi született vezéregyéniség volt, és láthatóan semmitől sem félt.

És úgy tűnik, nagyon szereti az anyját.

Ugyanakkor a kórházi SDR-csapat egyik legfontosabb embere.

– Ki dönti el, hogy kit vesznek be a csapatba?

– Van egy bizottság, és ajánlás kell egy SDR-csapatagtól. Utána megvitatják és megszavazzák, hogy az illetőt meghívják-e egy felkészülő edzésre. Ezt követően a második szavazás dönti el, hogy bekerülhet-e a csapatba. – Harriet jelentősegteljesen felvonta a szemöldökét. – Ajánljalak?

– Jó volna, de ha Blake is szavaz, esélyem sincs.

– Mert ágytállal dobálózol?

– Nem csak azzal szúrtam el. Később is látott egy elfuserált helyzetben. Megpróbáltam elkapni egy kisfiút, aki megszökött a gyerekosztályról. Most biztosan azt hiszi, hogy teljesen alkalmatlan vagyok.

Sam pontosan emlékezett arra a pillanatra, amikor a tekintetük találkozott. Éppen megfogta a kis srácot, és felnézett. Az az intenzív tekintet, az az arckifejezés... Sam csak egyféleképpen tudta értelmezni: Blake Cooper nem hitt a szemének, és magában azon töprengett, miért dolgozik ez a kétbalkezes még mindig az osztályán.

Harriet vállat vont.

– Hamarosan rájön, hogy nem vagy az. Ő az egyik legokosabb ember, akivel valaha találkoztam, és jó emberismerő. Mesélhetnék neki rólad, hogy felgyorsítsam a folyamatot.

– Ne, kérlek, ne! Nem akarok kivételezést. A csapatban azért vannak a szigorú szabályok, mert mindenki támaszkodik a másokra. Tökéletesen bíznotok kell egymásban. Ezért minden lehetőséget ki kell használnom, hogy lenyűgözzem Blake-et a munkámmal. El kell nyernem a bizalmát.

– Ne törd nagyon magad! Úgysem hagyja magát befolyásolni a döntéseiben. Ha megpróbálnak nyomást gyakorolni rá, előfordulhat, hogy inkább elnapolja a kérdést. Ő... Hogy hívják azokat a fazonokat, akik annyira függetlenek mások véleményétől, hogy nehéz megmondani, miként fognak viselkedni?

Lenyűgöző! Ez volt az első szó, ami Samnek eszébe jutott. Vagy ellenállhatatlan...

– Magányos farkas! Erre gondoltam – csapott a homlokára Harriet.

– Tényleg az. Nézd meg a haját...

– Tudom. Nekem nem jön be, de van, akinek igen.

– Farmert viselt az orvosi köpenye alatt. És... és az a cowboysizma!

Harriet nevetett.

– Aki olyan briliáns, mint ő, az bármit megengedhet magának. Egyébként kedves fazon... mindaddig, amíg nem merészkepsz túlságosan a közelébe.

– Valóban? Mert akkor mi lesz?

– Jobb, ha nem is gondolsz rá, mert csak összetörné a szíved. És ha már a szív szóba jött... – Harriet az órájára pillantott. – El kell húznom, mert Pete ma vacsorázni hívott, és ez az ötlet ritkán

merül fel benne. Azt hiszem... – Barna szeme felcsillant a gesztenyebarna loknijai alatt. – Azt hiszem, arra fog kérni, hogy költözzem hozzá.

– Tényleg? Ez már majdnem házassági ajánlat! És mit felelsz neki?

Harriet elmosolyodott.

– Mit felelhetnék? Találkoztál már Pete-tel, nem?

– Persze!

Egyszer. A magas, atlétaalkatú, szőke hajú tűzoltó szenvedélyes szörfös volt, és rengeteg időt töltött a konditeremben, hogy megacélozza a testét. Szuperül nézett ki, és szimpatikusnak tűnt, de...

Sam elhessegette a folytatást. Nincs semmiféle „de”. A szülei ugrálnának örömben, ha egyszer egy olyan pasival állítana be, mint Pete. Megdöbbenének viszont, ha olyannal... mint Blake Cooper.

Te jó ég, elég volt egy késői napos délután egy pohár bort innia, és az elméje máris ködbe borult!

– Remélem, Pete valami igazán romantikus helyre visz – mondta Harrietnek.

– Őszintén szólva beérném egy jó hamburgeres büfével is. Jössz a buszmegállóhoz?

– Nem. A kocsimat a kórház parkolójában hagytam. – Sam búcsúzóul megölelte a barátnőjét. – Még be is kell vásárolnom. Holnap találkozunk.

Szerencsére a borbár közelében volt egy gyógyszertár. A lány besietett, és felkapta azt, amire már egész nap vágyott.

Egy flakon körömlakklemosót.

A piros kocsi még mindig ott állt a parkolóban.

Blake Cooper egy hosszú nap után hazaindult. Néhány órája már letelt a munkaideje, ennek ellenére szívesen maradt volna, hogy a reggel újraélesztett babát meglátogassa, de más dolga volt.

A piros kocsi láttán elmosolyodott. Mesélni fog róla az anyjának, gondolta, miközben átlendítette a lábát a motor ülésén. Édesanyja egyik kedvenc időtöltése volt, amikor együtt felidéztek a múlt emlékeit. Blake elhatározta, hogy átnézi a garázs hátsó sarkában álló régi ládákat. Talán megtalálja a játékokkal teli dobozt.

A mosolya eltűnt, ahogy felemelte a fejét, hogy felvegye a sisakját.

Ez nem lehet igaz!

Pedig az volt. Az új nővér a sürgősségi osztályról sétált a piros kocsi felé.

Samantha Braithwaite.

A névhez kapcsolódóan éles kép égett bele az emlékezetébe.

Korábban csak annyit állapított meg, hogy soha nem látott szebb nőt, most viszont a látványa szó szerint letaglózta. Blake örült, hogy a motorján ül.

A nap folyamán a lány nővérköpenyt viselt, a haját pedig kontyba tűzte.

Most viszont laza esésű, hímzett blúz és rövid, rojtos szélű farmersort volt rajta, amelyben mesésen érvényesült hosszú, leburnult lába. És a haja... a haját, amely majdnem a derekáig leért, kibontva viselte. A könnyű esti szél játékosan meg-megborzolta csodás fürtjeit.

Felejtsd el a hercegnőt! Akit itt láatsz, az inkább az újságok címlapjaira való.

Ez a nő minden férfi testet öltött álma.

És az övé lenne a sikkes piros kocsi? Úgy tűnik, igen, mert a nő beszállt, és leengedte az autó tetejét.

Blake hangosan kifújta a levegőt. Hát persze hogy az övé! Biztosan a gazdag apukától kapta. Vagy a férjétől. Esetleg a barátjától, akinek jó zsíros bankszámlája van. Az ilyen külsejű nők biztosan nem magányosak.

Talán azért mázolta a nevetséges pöttyöket a körmére, mert passzoltak az autójához.

De minek is pazarolja a gondolatait erre a nőre? Blake bosszúsan a fejére húzta a bukósisakot, és elindította a motorját. Talán kicsit nagyobb gázt adott a szükségesnél, miközben kirobogott a parkolóból. Egyáltalán nem lepte meg, hogy Samantha Braithwaite feléje fordult, és döbbenet meredt rá.

Ami viszont meglepte, az valami más volt: tetszett neki, hogy a nő ránézett.

– Meddig kell itt maradnom?

– Nem tudom megmondani, Jess. – Sam az egyik páciense mellett állt, hogy ellenőrizze az állapotát. A fiatal nőt kora reggel mentő hozta be a sürgősségre. – De utánajárhatok, ha akarja.

Már tudta, hogy melyik telefont kell hívnia, és kinél kell érdeklődni. Egy hét után jól beilleszkedett az új munkahelyen. A kollégái kedvesek voltak, és bízott benne, hogy hamar barátokat szerez. Különösen kedvelte Kate Mitchellt, a nőgyógyászatra és szülészetre szakosodott sebészt. Dr. Mitchell is tagja volt a helyi SDR-csapatnak, de Samnek nem volt még alkalma szóba hozni a terveit. A doktornő ugyanabban a társasházban lakott, mint Harriet. Talán hárman találkozhatnának egyik este egy itallal...

– Köszönöm, az nagyszerű lenne – válaszolta Jess. – Felhívtam az irodát, hogy késni fogok, de nem dolgozom ott régóta. Nem akarom, hogy azt higgyék, megbízhatatlan vagyok.

– Megértem. Én is új vagyok itt. Hadd mérjem meg a vérnyomását, aztán megyek, és megkérdezem.

A huszonöt éves Jess nem sokkal volt fiatalabb Samnél. És akárcsak ő, Sam is jó benyomást akart kelteni az új munkahelyén. Ez a két dolog összekapcsolta őket. Sam Jessre mosolygott, miközben a karjára húzta a vérnyomásmérőt.

Eddig még nem sikerült lenyűgöznie senkit a teljesítményével, de legalább az első nap kínos esete kezdett feledésbe merülni. Sam keményen dolgozott, és jól érezte magát.

Ennek ellenére úgy érezte, mintha próbaidőn lenne, különösen, amikor Blake Cooper felbukkant. Ami sajnós gyakran előfordult. A lányban már kialakult egy belső radar, amely figyelmeztette, ha az orvos a közelébe került. Még csak látnia se kellett... amit egy kicsit furcsának talált. Szinte szikrázott a levegő a férfiből áradó energiától.

Sam nem hitt az aurában meg ilyesmikben, de ennek a pasinak tagadhatatlanul karizmatikus kisugárzása volt, amivel kezdettől fogva óriási hatást gyakorolt rá. Múlt héten, amikor látta kilőni a motorján a parkolóból, valósággal beleborzongott a látványba. Jó ok arra, hogy kerülje a szemkontaktust a férfival...

Sam rettegett attól, hogy az orvos rájön, milyen vonzónak találja.

Jess vérnyomása rendben volt, és Sam a hőmérő után nyúlt.

– Biztos, hogy nem vagyok lázas – mondta a fiatal nő. – És betegnek sem érzem magam.

– Csak megfigyeljük. Ha valami fertőzést kapott, az befolyásolhatja az epilepszia elleni gyógyszerek hatását.

– Nem hiszem, hogy görcsrohamom lett volna. Talán csak elájultam.

– A legjobb, ha megcsináljuk az összes vizsgálatot, ha már egyszer idekerült.

– De be se hoztak volna, ha az a rendőr nincs ott a kávézóban, amikor történt az eset. Ő hívta a mentőt.

– Én is hívtam volna, végtére is ott a karján a veszélyes betegséget jelző szalag.

– Mire kiért a mentő, már semmi bajom sem volt. Ha a zsarú nem fenyeget meg, hogy értesíti a szüleimet, be se szálltam volna, hanem bemegyek a munkahelyemre. Akkor most nem rabolnám a maga idejét sem.

– Mikor csinálták az utolsó EEG-vizsgálatot?

– A legutóbbi rohamom után, majdnem két éve. Ó, nee... – Jess felnyögött. – Nemsokára visszakapnám a jogosítványom. A fene egye meg!

– Sajnálom. – Sam feljegyezte az értékeket a betegkartonra. – Egy új munkahely stresszes tud lenni. Jól alszik? Van étvágya?

Sandra, a felvételis orvos természetesen már feltette ezeket a kérdéseket, de a betegek néha fesztelenebbül beszéltek a panaszaiukról az ápolókkal, mint az orvosokkal. Így gyakran derültek ki fontos kiegészítő információk.

De Jess csak a fejét rázta.

– Úgy beszél, mint az anyám.

– Bocsánat – mosolyodott el Sam. – Én is jól ismerem a paranoiás szülőket.

– A szüleim azt hiszik rólam, hogy még mindig hatéves vagyok, nem pedig felelősségteljes felnőtt. – Jess nagyot sóhajtott, és visszajejtette a fejét a párnára. – Igaz, nem vehetem rossz néven tőlük. A bátyám tizenhét volt, amikor autóbalesetben meghalt. Azóta minden lépésemet árgus szemmel figyelik, és megőrülnek az izgalomtól, hogy valami bajom eshet. Ezért nem szabad megtudniuk, hogy itt vagyok. Anyám belebetegedne.

Sam egy pillanatra dermedten állt meg, aztán lassan beledugta a kórlapot az ágy végén lévő tartóba.

– Értem – felelte halkán.

Sokkal több közös van bennük, mint a koruk és az új munkahely.

– Nagyon sajnálom, ami a bátyjával történt. Súlyos csapás lehetett.

Hogy mennyire súlyos, azt ő is megtapasztalta. Bár az ő bátyja nem autóbalesetben halt meg. Nem, Alistair, aki állandóan kereste az egyre nagyobb és nagyobb kihívásokat, a hegyekben járt szerencsétlenül. Huszonöt éves volt. Sam tizenhat évesen nemcsak a bátyját, hanem benne a legjobb barátját is elveszítette. A szülei sosem fogják kiheverni a halálát.

– Nem az ő hibája volt, bár mindenki azt állította, hogy azért történt, mert olyan fiatalon vezetett. De én nem hiszem el, hogy felelőtlen lett volna. Az egyik barátja, aki szintén a kocsiban ült, azt állította, hogy rosszul lett a kormánynál, de mivel egy ideig összevissza beszélt a fejsérülése miatt, nem hittek neki. – Jess arcán könnyek peregtek végig. – A baleset után minden megváltozott. Nekem akkor volt az első rohamom, a szüleim pedig teljesen összeomlottak. Mindenkinek hiányzik... Nagyon...

Jess zokogni kezdett, és Sam vigasztalón átölelte. Most nem tesz jót a betegnek az érzelmi stressz. Újabb rohamot válthat ki.

Alig gondolta ezt végig, amikor érezte, hogy a lány teste megváltozik a karjában. Hirtelen elernyed.

– Jess! Jess!

Sam meg sem lepődött, hogy nem kap választ. Gyorsan kikapta a lány feje alól a párnát, és úgy igazította a fejét, hogy szabadok legyenek a légutai. Aztán két ujját a csuklójára tette. Jess testét hirtelen heves görcsök rázták meg. Így Sam nem tudta kitapintani a pulzust, csak annyit tehetett, hogy megakadályozza, a roham alatt a lány megsérüljön. Természetesen hívnia kell az ügyeletes orvost is.

Annak nem állt fenn a veszélye, hogy Jess leesik az ágyról, tehát Sam gyorsan a függönyhöz lépett, és kidugta a fejét. Ha valaki arra jár, üzenhet vele Sandráért.

Csak egyetlen munkatárs volt a közelben, és Sam most biztosan nem tehetette meg, hogy kerülje a szemkontaktust.

Különös volt, hogy még szólnia sem kellett.

Blake két nagy lépéssel ott termett mellette, és Jessre pillantott, akinek a teste szakadatlanul vonaglott a görcsöktől.

– Jess, huszonöt éves – közölte gyorsan Sam. – Epilepsziás. Egy órája hozta be a mentő, az EEG-re várt. Kicsit felizgatta magát, miközben beszélgettünk. Hirtelen elvesztette az eszméletét, a görcsroham körülbelül tizenöt másodperc múlva kezdődött.

– Szívjon fel midazolámot! – utasította az orvos. – Öt milligrammot. Szükségünk lesz rá, ha a görcs öt percnél tovább tart. Legyen készenlétben valproinsav is, ha a midazolám nem lenne elég.

Sam keze nem remegett, miközben kikereszte az ampullákat. Odanyújtotta Blake-nek, hogy ellenőrizze a feliratot, a dózist és a lejárat dátumot, majd felszívta a gyógyszert egy-egy fecskendőbe.

Blake az órájára pillantott.

– Három perc – mormolta. Az egyik kezével lefogta a beteg karját, hogy a branül ki ne jöjjön a vénából. – És mi izgatta fel?

– Elmesélte, hogy a bátyja meghalt autóbalesetben. Az epilepsziáját nem sokkal az eset után diagnosztizálták.

– Ó! – Blake felpillantott a lányra.

Sam megint azt érezte, hogy értik egymást anélkül, hogy sokat kellene magyarázkodni.

– Az egyik fiú, aki ott volt a balesetnél, azt mondta, Jess bátyja hirtelen rosszul lett a kormánynál. Blake szemében kíváncsiság villant fel.

– Mire gondol? – kérdezte.

A legtöbben nem vontak volna le olyan gyorsan következtetéseket, mint Sam. Végül is nővér, nem pedig orvos. Nem az ő feladata a diagnózis felállítása. De mi van, ha olyasmit vett észre, ami mások figyelmét elkerülte? Ráadásul úgy vélte, hogy Blake is arra gondol, amire ő.

– Mi van, ha ez nem is epilepszia? – kérdezte. – Hanem valami LQTS-hez hasonló.

Az orvos meglepődött.

– Mit tud a megnyúlt QT szindrómáról?

– A szív ingervezető rendszerének rendellenessége, ami kamrai tachycardiához vezethet, eszméletvesztést, görcsrohamot és kamrafibrillációt követő hirtelen szívhalált okozhat. A betegség örökletes. A szimptómák fizikai terhelés és stressz hatására lépnek fel.

– Nem végeztek rajta ma EKG-t?

– De, reggel egy 12 elvezetéses EKG-t a mentőkocsiban. Normális szinuszritmus, nem tapasztaltak semmi feltűnőt.

Blake ismét az órájára pillantott, de Sam már látta, hogy nem lesz szükség a gyógyszerekre. A görcsök lassan enyhültek. Jess mellkasa megemelkedett, ahogy a beteg nagy levegőt vett. Blake gyorsan az oldalára fordította a lányt.

– Minden rendben van, Jess – mondta gyengéden, miközben felhúzta a beteg vállára a takarót.

– Minden rendben. Pihenjen!

Az orvos felegyenesedett, és Samhez fordult.

– Hol van az EKG-lelet?

A lány levette a betegkartonhoz kapcsolt A4-es borítékot, kihúzta a rózsaszín papírt, és az orvosnak nyújtotta. Blake figyelmesen tanulmányozta a görbét.

Sam visszafojtott lélegzettel várt, de az orvos nem szólt semmit, csak visszaadta a leletet.

– Maga mit gondol?

A lány szája hirtelen kiszáradt. Bár a kardiológiát izgalmas területnek tartotta, nem voltak átfogó ismeretei a témában. Az EKG-leleteket nem egyszerű értelmezni. Lassan kifújta a levegőt. Nem kell minden csatornát elemezni, hanem csak a ritmuscsíkokat kell figyelni, és visszaemlékezni arra, hogy kell kinéznie a normális Q-T intervallumnak. Úgyhogy Sam elkezdte számolni a kis négyzettrácsokat.

– Nyolc, kilenc... tíz... – mormolta maga elé. – Tizenegy... nem, az már tizenkettő.

Felnézett a papírról. Lehet, hogy épp hülyét csinál magából?

– Nehéz megmondani vonalzó nélkül, ugye?

Blake nem tűnt meglepettnek. Sam valami egészen mást látott a szemében.

Csodálatot.

– Egyértelműen hosszabb a normálisnál.

A lány csak képzelte, vagy valóban egy kis mosoly jelent meg a férfi szája sarkában? És mintha mégis meglepődött volna egy kicsit. Erre nem számított?

Sam természetesen szerette volna megmutatni, mit tud, de közben dühös is volt. Az orvos ugyanis láthatóan nem számított rá, hogy egy nővér a fejét gondolkodásra használja. Hogy lehet némi esze. Blake Cooper ugyan a legszívdöglesztőbb pasas, akivel eddig találkozott, de a magatartása egyáltalán nem tetszett neki. Ámbár nem először történt meg vele, hogy a külseje alapján úgy ítélték meg, nem lehet valami okos.

A beteghez fordult, hogy ellenőrizze a pulzusát. Ám Blake is ebben a pillanatban nyúlt Jess csuklója felé. Sam önkéntelenül elrántotta a kezét, amikor összeért az ujjuk. Mintha megégette volna magát.

A férfi szemlátomást nem vett észre semmit.

– Kérem, hívja fel a kardiológiát! És hozzon egy monitort is! Nem szeretnénk, ha ez megisméltódna, de ha mégis, akkor jó volna, ha lenne feljegyzés róla.

– Ez ám a diagnózis, öregem! – Luc Braxton megállt a sürgősségi központjánál, amikor megpillantotta Blake-et. – Együtt ebédeltem az egyik kardiológussal, és mesélt a legutóbbi esetéről. Úgy néz ki, megmentetted annak a fiatal nőnek az életét.

Blake nem arathatta le egyedül a babérokat. Tulajdonképpen nem az övé az érdem.

– Igen, jó észrevétel volt – értett egyet. – Ha a nem létező epilepsziájával kezeljük, közben megállhatott volna a szíve.

– Benyújthatnád egy szaklapnak az esetleírást – javasolta Luc.

– Szerintem már írtak ilyen esetről. Valójában az foglalkoztat, miért nem merült fel senkiben, hogy a görcsöket nem oxigénhiány váltotta ki. Egyébként meg nem az enyém az érdem. – Blake körül nézett a helyiségben. – Az egyik nővérünk vetette fel, hogy ez LQTS lehet.

– Húha! Ez igen! Ki volt az?

– Samantha Valaki. Új nálunk.

– Ó! – Luc felvonta a szemöldökét. – Aki úgy néz ki, mint egy modell?

– Ühüm – felelte Blake mogorván.

Nem tetszett neki, hogy másnak is feltűnt a lány szépsége.

– Paskold meg elismerően a vállát! – Luc továbbindult, de mentében még visszaszólt: – De csak a vállát!

Blake elengedte a füle mellett a megjegyzést.

– Meglesz – morogta.

Az ominózus eset óta folyton az új nővérre gondolt. Sam alig beszélt vele, miután odahozta a monitort, és gondosan rögzítette az elektródákat. Ezt követően a háttérben maradt, amíg Jess meg nem kérte, hogy értesítse a szüleit.

Mi lehet az oka, hogy a nővér hirtelen ennyire elutasító lett?

És egyáltalán miért zavarja ez a gondolat?

Nos, hát... a lehetetlen körömlakk eltűnt, de a lány még mindig ahhoz a világhoz tartozott, amelyet Blake nagyon igyekezett elkerülni. Olyan világhoz, ahol szupermodellek dögös sportautókkal száguldoznak, és van idejük meg kedvük szépségszalonokban üldögelni.

Az, hogy Samantha okos, nem sokat javított a helyzeten. És az a bizsergés sem, amit Blake akkor érzett, amikor összeért a kezük.

Vonakodva bár, de be kellett ismernie, hogy még magának is hazudik, amikor tagadja, hogy tetszik neki az új nővér.

Nagyon is tetszik.

De nem szabad kimutatnia.

Talán nem is baj, hogy Samantha neheztel rá. Ez legalább visszatartja, ha netán a teste meg a józan esze cserben hagyná, és engedve a kísértésnek ki akarná deríteni, hogy Samantha Braithwaite érdeklődik-e iránta.

De miért érdeklődne? Ő nem üldögél a menő borbárokban, és nem halmozza el a barátnőit drága ajándékokkal. Szabadidejében egy olyan kórházban dolgozik, ahol szegény, hátrányos helyzetű emberek kapnak ingyenes orvosi ellátást, vagy az édesanyja házáat és kertjét tartja rendben. És persze edz: vagy az SDR-csapatával szervezett tréningeken, vagy kocog, esetleg a konditerem mászófalán gyakorol.

Olyan tevékenységeket végez, amelyektől megizzad és bepiszkolódik.

És közben letörhet a körme.

Nem, Samantha Braithwaite határozottan nem az esete.

Nem kell megkeresnie. Elég, ha akkor adja át neki Luc elismerő szavait, amikor legközelebb összefutnak. Vagy akár le is írhatná, és az ablaktörője alá tehetné a cetlit, gondolta.

Blake gondolkodott néhány másodpercig, majd Emilyhez fordult, aki a felvételi pultnál ült, és épp jegyzetelt valamit.

– Em, van egy cédulája?

3. FEJEZET

A lemenő nap sugarai elvakították Blake-et, amikor átsétált a parkolón. Csak az utolsó pillanatban látta meg a piros autó mellett álló alakot.

Úgy tűnt, hogy Samantha Braithwaite a motorháztetőnek támaszkodva vár valakire. A kocsi tetejét már leengedte, így lehet, hogy csak arra vár, hogy a belső tér lehűljön.

El kell mennie mellette, hogy a motorjához érjen, gondolta Blake. Neveletlenség lett volna, ha nem köszönne. Bólintott neki.

A lány visszabiccentett.

– Megkaptam az üzenetét.

Blake lelassított.

Két napja tűzte a cetlit a lány szélvédőjére. A tegnapi szabadnapján egyáltalán nem látta Samet, ma is csak futólag.

A lány mosolygott.

– Köszönöm. Jó tudni, hogy valaki értékelte a munkámat, de... – Blake megállt, és felvonta a szemöldökét. – De honnan tudta, hogy ez az én kocsim?

Húha! Úgy tűnik, Samantha rá várt!

– Feltűnő járgány – felelte vállat vonva Blake. – Egyszer láttam, amikor beszállt. Azt hiszem, az első napján.

A lány ellökte magát a kocsitól. A mozdulat, ahogy hosszú hajába túrt, majd a vállára dobta, azt jelezte, zavarba jött. Blake sejtette, mitől, és egy kis sajnálatot érzett. Nem direkt emlékeztette Samet az első napján történt ágytálas jelenetre.

– Lehet, hogy feltűnő, maga viszont egy Ducatival jár.

Blake megfeszítette az izmait. Indulni akart, elszökni a csábítás elől. Csakhogy az ostoba lába nem engedelmeskedett.

– Igaz – felelte.

– Egy Sport 750-es, ugye?

Ismeri a motorokat? Blake-nek majdnem leesett az álla.

– A bátyámnak ez volt a gyengéje.

– Aha. – Volt? Múlt időben? – Szóval már túl van a vad korszakán?

Sam figyelmét teljesen lekötötte egy olajfolt az aszfalton.

– Úgy is mondhatjuk – felelte a lány.

Ideje távozni, gondolta Blake. Jó estét kíván a kolléganőjének, és hasznossá teszi magát az édesanyja házánál, ahogy tervezte.

– Tudja, hogy van Jess? Az LQTS-es beteg – kérdezte Sam.

– Végeztek nála néhány vizsgálatot, de azt hiszem, már haza is engedték.

– És hogy fogják kezelni? Bétablokkolót kap, vagy implantálható defibrillátort?

Azért várt volna rá, hogy a közös betegükről érdeklődjön? – töprengett Blake. Meglepő. Munkaidőben is megállíthatta volna, nem kellett volna itt, a parkolóban szobroznia.

Tapasztalata szerint a nők mást akartak tőle, ha sikerült négyszemközt maradniuk vele.

Sam meg sem várta a válaszát.

– Valószínűleg a genotípustól meg a pontosan meghatározott QT-intervallumtól függ, hogyan korrigálható a szívritmus nemnek és kornak megfelelően.

– Pontosan.

Blake fejében megszólalt egy vészcsengő. Sam megpróbálja tovább nyújtani a beszélgetést. Valamit tényleg akar tőle...

Egy lépést tett a motorja felé, hogy jelezze távozási szándékát. A lány vagy megérti a jelzést, vagy előáll azzal, amit akar.

– Kérdezhetek valamit?

– Persze.

– Harriet Collins barátnője vagyok. Tudja, Harry az intenzívről...

– Igen, jól ismerem.

– Mesélt nekem a katasztrófaelhárító csapatról. Mindent tudok a legutóbbi bevetéséről az erdőtüzben.

Blake udvariasan várt, hogy a lány feltegye a kérdését, de Sam láthatóan még mindig a szavakat kereste.

– És? – kérdezte a férfi végül.

Amikor Sam nagy levegőt vett, megemelkedett a mellkasa, és a férfi tekintete a dekoltázsára esett. A mély kivágásban jól lehetett látni a lány formás mellének völgyét. Blake gyorsan elkapta a pillantását.

– Nagyon szeretnék belépni a csapatba. Szívesen részt vennék a mentőakciókban, ahol élet és halál a tét.

Ha flörtölni akarna a lánnyal, itt lenne a remek lehetőség, villant át Blake agyán. Mesélhetne a lélegzetelállító kalandjairól, bizonyíthatná, mekkora hős, elnyerhetné a lány csodálatát.

De nem akart. Nem, vele aztán nem.

– Hiszen most is azt teszi. A sürgősségin gyakran élet és halál a tét.

– Ez más. Itt megkapunk minden segítséget, felszerelést, anyagot. Ez...

Sam elhallgatott, megint a szavakat kereste, hogy megértse a férfival a szándékát.

De Blake már most is értette. A személyzettel és technikával támogatott sürgősségi osztály korántsem olyan izgalmas, nem tartogat annyi kihívást, mint egy katasztrófa sújtotta terep. Itt az ember nem áll folytonos próbatétel előtt. Csak a kinti bevetések idején tudhatja meg, mire képes valójában.

De ha erről kezdenek beszélgetni, az hamarosan bizalmas fordulatot vehet. Blake pedig el akart kerülni mindenféle közeledést.

Úgyhogy gúnyosan pillantott a lányra.

– Unatkozik?

– Nem! Szeretem a munkámat, de szívesen néznék szembe nagyobb kihívásokkal, szeretném, ha a bajbajutottak még több hasznomat vennék. El sem tudja képzelni, mennyire tisztelem és csodálom magát meg a csapatát.

Blake némán figyelte a lányt. Ki akar kezdeni vele? Nem. Tudta, hogyan néz rá egy nő, amikor meg akarja kaparintani. Sam szeme semmi ilyesmiről nem árulkodott.

Csak elszántság volt a tekintetében.

– Hogyan lehetek a csapat tagja?

– Micsoda? – A férfi erre nem számított.

– Szeretnék csatlakozni az SDR-csaphoz.

Blake meglepetten fújta ki a levegőt. Csak az azt követő csendben jött rá, hogy ez nevetésnek hangzott.

Sam nem mozdult. Még mindig őt nézte, aztán egy pillanatra bizonytalanság jelent meg a szemében, majd harag villant fel benne.

– Viccesnek találja?

– Nem... Bocsásson meg, de nem számítottam rá, hogy ezzel áll elő.

– Miért nem?

Nem, a lány nem dühös. Kipirult arca elárulta, hogy zavarban van. Talán megalázónak találta a reakcióját? Elég sokáig várt itt rá munka után, hogy megkérdezze valamiről, ami nyilvánvalóan nagyon fontos neki.

Erre ő mit tett? Az arcába nevetett.

De a gondolat, hogy Sam belépjen az SDR-csapatba...

Nos, elképzelhetetlen! Már az is, hogy itt van a közelében a sürgősségi osztályon, épp eléggé elvonja a figyelmét. A csapattalálkozókon vagy az edzésnapokon lényegesen nehezebb lenne. Blake

számára ezek még fontosabbak voltak, mint a kórházi munka, úgy hatottak rá, mint az életelixír. Itt élhette ki kalandvágyát.

A szabadságvágyát.

És Sam a pusztja jelenlétével veszélyeztetné ezt a szabadságot. A tréning vagy a bevetés közben szorosan együtt kell működni, olyan szorosan, hogy a kezdődő vonzalom hamar fellobbanhatna. Láta, mi történt Harriettel és Pete-tel, az egyik tűzoltóval, aki tavaly csatlakozott az SDR-csaphoz. Összejöttek, és azóta, ahogy hallotta, már össze is költöztek.

Blake meg volt győződve róla, hogy vele semmi ilyesmi nem történhet. Ennek ellenére nem lenne szerencsés kihívni a sorsot maga ellen. Bár nagy a kísértés, de csak megnehezítené a helyzetét. Az olyan nők, mint Sam, nem érik be röpké viszonnal. Ők romantikus, pezsgős vacsorát várnak, összebújós, szerelmes táncot és hamarosan örült házassági ajánlatot, amihez természetesen hatalmas gyémántköves gyűrű is dukál.

Mit mondjon neki? Azért nem akarja, hogy belépjen, mert attól fogva a csapat egyetlen férfi tagja sem tudna a munkájára koncentrálni? A lány rögtön rájönne, hogy ez rá is érvényes volna. Azt meg végleg nem mondhatja, hogy nem lenne alkalmas, mert biztosan aggódna, hogy letörik a körme. Meglehetősen szexista kifogás.

Miközben Blake ezen az egészen töprengett, akaratlanul lenézett a lány kezére. A nevetséges pöttyök eltűntek, de még így is gyönyörűen ápolt körme volt. Blake el tudta képzelni, amint a hosszú ujjak kecsesen siklanak a zongorabillentyűkön, vagy virágokat rendeznek a kristályvázákban – de hogy törmelékben kaparjanak, vagy durva köteleket tartsanak, azt nem.

A véleményét azonban nem akarta bántón megfogalmazni. Majd finoman hozza a tudomására.

– Örülök az érdeklődésének – kezdte –, de a csapatban jelenleg nincs szabad hely. Mit szólna, ha értesíteném, amint új tagokat keresünk? Ha még akkor is érdekli a dolog, majd beszélünk róla.

– Rendben. – Csalódottan hangzott. Mintha felfogta volna, hogy megpróbálja lerázni. Sam elfordult, és beszállt a kocsiba. Miután beindította a motort, Blake-re pillantott. – Szeretnék – jelentette ki, és a hangja most nyugodt és tiszta volt. – Úgy értem, később is szeretnék majd csatlakozni.

Kinevetett!

Ami még rosszabb, úgy bánt vele, mintha nem lenne érdemes rá, hogy foglalkozzon vele.

Értesíti, ha lesz tagfelvétel? Erre legkorábban sohanapján kerül sor!

Sam jó órája várt kint a parkolóban, hogy zavartalanul beszélhessen Blake-vel. Természetesen tartott attól, hogy talán túl korai megkérdeznie az SDR-csapatról. De a szélvédőn hagyott üzenete felbátorította, és úgy érezte, itt a jó alkalom. Amikor Jessnek rohama volt, remekül tudtak együtt dolgozni, és Blake most már tisztában van azzal, hogy nem ostoba.

És a többiek is. A pletyka mindig futótűzként terjed a kórházban, de ez esetben Samnek kapóra jött. Több főorvos, például Kate Mitchell is felkereste, és elmondta, hogy lenyűgözi a teljesítménye. Bizonyára Blake-nek sem mindegy, hogy az osztályán dolgozó nővért ilyen nagyra tartják.

Csak hogy ez nem segítette közelebb őt az álmához. De nem Blake Cooper az egyetlen, aki segíthet elérni a célját. Fordulhat például Luc Braxtonhoz, a traumatológushoz, aki szintén tagja a csapatnak. Vagy Kate Mitchellhez.

A lány a kocsija telefonos kijelzőjén rányomott Harriet nevére a gyorstárcsázón.

– Harry? Mit csinálsz éppen?

– Semmi különös. Felszabadítok egy polcot Pete-nek a fürdőszobában. Úgy döntöttünk, hogy jobban járna, ha ő költözne hozzám, mintha én mennék hozzá, mert közelebb lakom a strandhoz. – Zajok hallatszottak a vonalban, ahogy Harriet tologatta a tárgyakat. – Nem is értem, miért tartok itt ennyiféle cuccot, amikor sosem használom őket. Veled mi újság?

– Beszéltél nekem az SDR-csapatba való felvételi folyamatról. Az új tagokról egyhangú döntést kell hozni?

– Nem tudom. Miért?

Sam hallott valami koccanást, majd egy tompa puffanást. Úgy tűnt, Harriet többfunkciós

üzemmódban volt.

– Ugye nem igaz, hogy van elég emberetek?

– Nem – erősítette meg a barátnője. – Amennyire én tudom, mindig nyitottak vagyunk új tagok fogadására. Gyakran csak egy kisebb csapat indul el a bevetésre, de a háttérben szükségünk van egy nagyobbra, hiszen nem mindenki tud egyik pillanatról a másikra félretenni mindent. Lehet, hogy a tűzoltók egy tűzesetnél vannak, vagy az egyik sebész éppen műt. Ez sokszor megtörtént például Kate Mitchell-lel. A lehetőségekből a koordinátor összeállít egy ütőképes csapatot.

– Igen, én is azt gondoltam, hogy valahogy így működik. Szóval Blake megpróbált megszabadulni tőlem.

– Furcsa, ez valahogy nem jellemző rá.

– Akkor most kivel beszéljek, mit gondolsz? Kate-tel? Vagy Luckal?

– Hm, én nem tenném. Ne kapkodj! Mutasd meg nekik, hogy komolyan gondolod.

– De hogyan?

Sam a következő kijáraton elhagyta az autópályát, és csalódottan látta, hogy a forgalom lelassul. A szülei vacsorára várták, és most késni fog. Fel kell hívnia őket, hogy ne aggódjanak.

– És ha gyakorolnád a sziklamászást? Az nagyon hasznos lenne.

Sam felnyögött.

– A szüleim megőrülnének, ha meghallanák. Még edzőtermi mászófal közelében sem voltam... Tudod, amióta...

– Ó, igen, bocsánat, erre nem gondoltam.

– Semmi gond. Attól is kiborulnak majd, hogy egy SDR-csapatban akarok dolgozni, de nem fogom hagyni, hogy megállítsanak. Túl sokáig voltam vattába csomagolva. Talán ezért is vágyom annyira az extrém küldetésekre.

– Igazad van, nem védhetnek meg örökké mindentől.

– Valójában meg sem próbálták. Én magam döntöttem úgy, hogy óvatos leszek, mert nem akarom rájuk hozni a frászt. De lassan úgy érzem, hogy egy langyos pocsolyává vált az életem. Sokáig nem tudtam, hogyan változtassak rajta. És akkor hallottam erről a kórházi SDR-csapatról. Rögtön tudtam, hogy itt a lehetőség, amire vártam. A szüleim meg fogják érteni, miért olyan fontos ez nekem.

– És ha katasztrófamenedzsmentet tanulnál? – vetette fel Harriet. – Tudtad, hogy van ilyen egyetemi szak? Online is elvégezheted, munka mellett.

– Évekbe telik.

– De bebizonyíthatnád, hogy komolyan gondolod.

– Valami gyorsabbat szeretnék.

Sam kattanást hallott, mintha egy szekrényt zárnának be. Vagy Harriet csettintett az ujjával.

– Megvan! Iratkozz fel egy bevezető kurzusra a USAR-nál. Egy hétvége, és meg is vagy vele.

– Hú, ez remek ötlet. Mikor vannak a tanfolyamok?

– A legjobb, ha felmész a weboldalukra, ott mindent megtudhatsz.

– Köszönöm Harry, tudtam, hogy te segíteni fogsz. Most fel kell hívnom a szüleimet, hogy élek, csak dugóba kerültem. Különben halálra izgulják magukat.

– Soha nem lesznek túl rajta, ugye? – kérdezte együttérzőn Harriet.

– Nem, és meg tudom érteni őket.

Sam Sydney egyik legelegánsabb kertvárosába érve leparkolta az autóját a fákkal szegélyezett utcában, ahol a szülei háza állt. Leállította a motort, egy pillanatra lehunyta a szemét, és nagyot sóhajtott.

Nem Blake Cooper az egyetlen akadálya annak, hogy a szíve vágya teljesüljön. Nagyon szerette a szüleit. Miután ennyi éven át ügyelt rá, hogy ne adjon okot nekik az aggodalomra, nem lázadhat fel most egyszerre.

A változást finoman akarta előkészíteni, de bízott benne, hogy sikerülni fog. És amint ma este hazaér, az interneten keres USAR-tanfolyamot magának.